

[Holger Hansen.]

vi også har en forpligtelse, når det drejer sig om grupper inden for landets grænser, der rammes af den slags naturkatastrofer.

Jeg kan endvidere pege på, at der over for mig er oplyst et andet eksempel — det var i 1959 — hvor finansudvalget tiltrådte en indstilling fra den daværende udenrigsminister om, at der som en sympatitilkendegivelse over for Frankrig blev stillet 50.000 kr. til rådighed i anledning af naturkatastrofen i Fréjus. Det er altså ikke noget enestående tilfælde, vi her lægger frem, og hvor vi fra forslagsstillernes side naturligvis håber på en velvillig behandling i det høje ting.

Vi har ikke ønsket at stille forslag om nogen direkte støtte til de skaderamte, men om en hjælp til at udstrække de økonomiske virkninger for den enkelte og for egnen over en periode af 10 år. Det er da givet, at også de principielle betænkeligheder, som ministeren gav udtryk for var rådende i regeringen i denne sag, har været inde i vore overvejelser. Jeg finder naturligvis, at når der på dette område findes forsikringsmuligheder, ja, så burde disse forsikringsmuligheder være udnyttet. Når jeg alligevel på trods heraf er med til at fremsætte dette forslag, skyldes det foruden de andre årsager, som jeg har nævnt i min fremsættelsestale, og som jeg ikke skal gentage her, at den haglskadekatastrofe, der er tale om, var af enestående art, i hvert fald af ganske enestående art i det område, der her er tale om. Vi har nok tidligere haft haglskader, men aldrig skader af tilnærmelsesvis det omfang, som vi her var vidne til. Jeg ved ikke, om der nogen sinde er sket noget lignende i dette område af landet, jeg tror det ikke. I hvert fald er det ikke sket i disse områder i generationer, for ikke at bruge udtrykket i mands minde. Haglskadedeforsikringer har af den enkelte landmand været betragtet som noget, man kunne have, men som man også kunne undvære ved at være villig til at tage en lille selvrisiko. Man er blevet klogere, det er ganske givet.

Vi står altså her med en sag, der betyder overordentlig store vanskeligheder for et vældig begrænset antal mennesker, og hvor en velvilje fra lovgivningsmagtens side ikke bare kan vises gennem det forslag, der nu ligger på bordet til behandling i dag, men

også kunne manifesteres på anden vis, hvad forslagsstillerne klart har givet udtryk for. Vi er villige til at drøfte enhver mulig hjælp til de mennesker, der her er tale om. Det vil vi håbe kan ske i et udvalg, og jeg vil udtale ønsket om, at vi dels kan få en positiv udgang af denne sag, dels få den gjort færdig så hurtigt, det er gørligt.

Lysholt Hansen: Jeg kan godt forstå, at hr. Holger Hansen havde svært ved at finde ord for sin taknemlighed over for landbrugsministeren; det var jo ikke meget, der var at sige tak for.

Jeg vil gerne have lov at sige, at det undrer mig, at sagen kom frem. Jeg blev overrasket, da jeg så forslaget, for jeg troede faktisk, at denne sag var så langt fremme, at problemet var løst. Jeg har talt med den tidligere landbrugsminister om den for længe siden. Vi har jo alle dernede, der er valgt i området, fået henvendelser gang på gang om den alvorlige situation, disse mennesker står i, og vi, der har set det, har været chokeret over, hvor voldsomt det er, og jeg har selv været med til at rette henvendelse om det, og jeg troede, det var så langt fremme, at spørgsmålet var løst. Den tidligere landbrugsminister har over for mig oplyst, at man i den daværende regering havde bragt sagen så vidt, at man havde fået principiel tilslutning i økonomiudvalget til at hjælpe nøjagtigt på den her anførte måde; og jeg troede faktisk, at sagen var afklaret. Derfor blev jeg overrasket over at se forslaget.

Jeg blev måske endnu mere overrasket over at se, at det kun var venstre og konservative og radikale medlemmer i dette område, der fremsatte forslaget, uden overhovedet at have talt med os andre om det. Det virker noget underligt. Hvis disse medlemmer virkelig havde et ønske om at hjælpe de mennesker i det område, der var hårdt ramt, havde det vel været naturligt, om det havde været et fælles anliggende at rejse en sådan sag, men man har altså ikke følt trang til på nogen måde at henvende sig til f. eks. socialdemokratiske folketingsmedlemmer i amtet for at bede dem om at være med til at rejse sagen.

Nu må jeg da håbe for forslagsstillerne, at de vil være i stand til at samle megen, megen velvilje i deres egne grupper for denne sag,